Πρέπει νὰ ἀσχοληθοῦμε μὲ τὸν Χριστὸ καὶ μὲ τὸν Μάρξ

Ἐὰν θέλουμε νὰ κατανοήσουμε σὲ βάθος τὸν αἰῶνα μας

ΟΙ ΑΠΟΨΕΙΣ ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ ΖΑΝ ΕΛΛΕΝΣΤΑΙΝ

Ὁ γνωστὸς Γάλλος ἱστορικὸς καὶ «ἀνήσυχο» μέλος τοῦ γαλλικοῦ κομμουνιστικοῦ Κόμματος, Ζὰν Ἐλλενστάϊν, μὲ ἄρθρο του στὴ «Νὰτὲν» ἀναφέρεται, μέσα ἀπὸ τὸν διάλογο κομμουνιστῶν καὶ χριστιανῶν, σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα προβλήματα ποὺ ἡ ἀποτυχία τῆς γαλλικῆς Ἀριστερᾶς, στὶς ἐκλογὲς τοῦ περασμένου Μάρτη, ἐπανέφερε στὴν ἐπικαιρότητα: πῶς νὰ συμφιλιωθεῖ, στὴ πολιτικὴ καὶ πρακτική, ἡ ἰδεολογία, ἡ χρονικὴ καὶ ἡ διαχρονικὴ ἐξουσία. «Ἡ πίστη συνεχίζει νὰ ζεῖ στὸν αἰῶνα αὐτόν», γράφει ὁ Ζὰν Ἐλλενστάϊν, γιὰ νὰ τονίσει ὅτι τὸ γαλλικὸ Κ.Κ. βρίσκεται ἔτσι σὲ μιὰ «ἰδιόμορφη κατάσταση. Πρέπει νὰ ξεπεραστοῦν — λέει οἱ παραδοσιακοὶ ὅροι τοῦ διαλόγου μεταξὺ κομμουνιστῶν καὶ χριστιανῶν, πρᾶγμα ποὺ συνεπάγεται βαθιὲς ἀλλαγὲς στὴ θεωρία. στὴν πρακτικὴ καὶ στὸ καταστατικὸ τοῦ Κ. Κ. Ὁ Ζὰν Ἐλλενστάϊν, ἀναφέρεται μὲ νέους ὅρους στὴ σχέση μεταξὺ ἐπιστημονικοῦ ὑλισμοῦ καὶ μαρξισιτικῆς ἰδεολογίας. Καὶ γράφει: «Ἕνα πολιτικὸ κόμμα, μπορεῖ νὰ ὑπερασπιστεῖ μιὰ φιλοσοφία;».

Οἱ ΣΧΕΣΕΙΣ μεταξὺ χριστιανῶν καὶ κομμουνιστῶν ἔχουν σήμερα μιὰ σχετικὰ παλιὰ ἱστορία. Δὲν θὰ πρέπει νὰ μᾶς διαφεύγει ἡ σπουδαιότητά τους σὲ μιὰ χώρα ὅπως ἡ Γαλλία, ὅπου ὁ χριστιανισμὸς καὶ ὁ κομμουνισμὸς παίζουν ἕνα τόσο μεγάλο ρόλο. Ἔτσι ἐξηγεῖται καὶ ἡ σημασία τοῦ συμποσίου ποὺ ὀργανώθηκε ἀπὸ τὸ περιοδικὸ «Ἐξπρὲς» στὶς 11 καὶ 12 Ὀκτώβρη. Ὅμως σωστὸ εἶναι νὰ ἀναρωτηθοῦμε, γιὰ τοὺς ὅρους τοῦ διαλόγου αὐτοῦ καὶ κάτι τέτοιο μᾶς παραπέμπει στὴν ἐξέλιξη τοῦ γαλλικοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος, καθὼς καὶ κεῖνη τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας.

Γιὰ μεγάλο χρονικὸ διάστημα, καὶ σήμερα ἀκόμη κατὰ κάποιο τρόπο, τὸ γαλλικὸ Κ.Κ. αὐτοχαρακτηριζόταν σὰν ὁ ὑπερασπιστὴς μιᾶς κοσμοαντίληψης ποὺ τὸ ταυτίζει μὲ τὴν ἐπιστήμη καὶ ἔτσι ἐξηγεῖται τὸ μονοπώλιο τῆς ἀλήθειας ποὺ διεκδικεῖ. Ὁ μαρξισμὸς μεταμορφωμένος σὲ δόγμα ἔγινε καὶ εἶναι ἀκόμη, στὶς χῶρες ποὺ χαρακτηρίζονται σοσιαλιστικές, μιὰ πραγματικὴ λαϊκὴ θρησκεία καὶ τὰ κόμματα — κράτη ποὺ κυβερνοῦν τὶς χῶρες αὐτὲς εἶναι ἐκκλησίες μὲ τὶς δικές τους τελετουργίες καὶ τοὺς ἱερεῖς τους.

Μὲ τὴν κατάληψη τῆς ἐξουσίας, στὴ Σοβιετικὴ Ρωσία τοῦ 1920, τὸ σοβιετικὸ κομμουνιστικὸ κόμμα εἶχε ὑποσημειώσει ὅτι ἐξάλειψε διὰ τῆς βίας τὶς θρησκευτικὲς ἰδέες ἀπὸ τὴ λαϊκὴ συνείδηση νὰ κατέστρεψε τοὺς θρησκευτικοὺς θεσμούς. Τὰ μέτρα κτυποῦσαν ἀδιάκριτα καθολικοὺς ἱερεῖς, προτεστάντες, πάστορες, ὀρθόδοξους παπάδες καὶ Ἑβραίους ραββίνους, καθὼς καὶ τοὺς πιστοὺς αὐτῶν τῶν διαφορετικῶν δογμάτων καὶ θρησκειῶν. Καὶ ὁ μαρξισμός, ὅπως ὁ χριστιανισμὸς μὲ τὸν αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαντίου Μέγα Κωνσταντῖνο, μόλις ἔγινε κρατικὴ φιλοσοφία, ἐπιβλήθηκε κόντρα στὶς ρίζες του.

Ἡ ἱστορία τοῦ μαρξισμοῦ ἀναπαράγεται ἔτσι, σὲ μιὰ ἐντυπωσιακὴ ἱστορικὴ ἐξέλιξη, τὴν ἱστορία τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἀπὸ τὴν ἔναρξή της.

Σήμερα, ἀκόμη, στὴ Σοβιετικὴ Ἕνωση, βρίσκουμε ἰχνη, στὶς φυλακὲς καὶ στὰ στρατόπεδα, πιστῶν ποὺ ἀνήκουν σὲ θρησκευτικὲς αἱρέσεις. Δὲν μποροῦμε προφανῶς, νὰ κατηγορήσουμε τοὺς κομμουνιστὲς τῆς Δύσης ὅτι θέλουν νὰ καταδιώξουν τοὺς πιστοὺς — ἢ ὅτι τὸ ἔχουν κάνει — ἀλλὰ μποροῦμε νὰ τοὺς ἐλέγξουμε, ὄχι ἄδικα, ὅτι δὲν ἐξεγέρθηκαν κατὰ τῶν διώξεων ποὺ ἔγιναν στὸ ὄνομα μιᾶς θεωρίας ποὺ ἦταν ἡ δική τους. Ὅτι ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία στὴν ἱστορία της ἔκανε ἐπίσης διώξεις, ταυτίστηκε μὲ τὸ κράτος ὑποστήριξε ἐδῶ καὶ κεῖ τοὺς ἰσχυροὺς καὶ τοὺς πλουσίους, ὅλα αὐτὰ δὲν μειώνουν καθόλου τὴν ἱστορικὴ εὐθύνη τῶν Ἀλλων κομμουνιστῶν ποὺ σώπησαν μπρὸς στὶς βαρβαρότητες ποὺ ἔγιναν στὴν Σοβιετικὴ Ἕνωση κατὰ ἑκατομμυρίων ἀτόμων — τὰ ὁποῖα δὲν ἦταν μόνο χριστιανοί.

Πρέπει ὅμως νὰ ἐμβαθύνουμε, ἀκόμα τὴν σκέψη. Ὁ χριστιανισμὸς γενικὰ καὶ εἰδικώτερα ὁ καθολικισμὸς στηρίζεται στὴν πίστη, δηλαδὴ διαθέτει μιὰ ὑπέρβαση ποὺ δὲν βρίσκεται στὴ σκέψη τοῦ Μάρξ. Ἀπὸ τὴν ἄποψη αὐτὴ δὲν ὑπάρχει καμιὰ δυνατότητα κάποιου πιθανοῦ ἱστορικοῦ συμβιβασμοῦ, καμμιὰ σύνθεση μεταξὺ χριστιανισμοῦ καὶ κομμουνισμοῦ. Πιστεύω πολὺ στὸν Ροζὲ Γκαρωντύ, ἀλλὰ ὁ χριστιανομαρξισμὸς μοῦ φαίνεται σὰν ἕνας εὔκολος τρόπος νὰ ἀπαντήσουμε στὰ πραγματικὰ ἐρωτήματα δίχως ὅμως αὐτὸ νὰ ἱκανοποιεῖ πραγματικὰ τοὺς μαρξιστὲς καὶ τοὺς χριστιανούς.

Ἡ ψευδαίσθηση ποὺ ὑπῆρχε πολὺ καιρό, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ἡ βελτίωση τῶν συνθηκῶν τῆς ζωῆς ἡ ἐπιστημονικὴ πρόοδος θὰ μείωνε τὶς ἀνάγκες τῆς ἀνθρωπότητας, δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ ἀντέξει σὲ καμμιὰ ἀνάλυση. Ἡ πίστη παραμένει ζωντανή, στὸν αἰῶνα αὐτὸ τοῦ χάλυβα. Μολονότι οἱ μῦθοι ἀλλάζουν καὶ μολονότι οἱ θρησκευτικοὶ θεσμοὶ τρικλίζουν σὲ χώρους, ποὺ ἄλλοτε ἦταν ἀπόλυτα δικοί τους μποροῦμε νὰ ὑποστηρίξουμε ὅτι ἡ πίστη εἶναι μιὰ δομὴ τῆς ἀνθρώπινης συνείδησης, μιὰ οὐσιαστικὴ διάσταση τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Πασκὰλ μᾶς ἔλεγε ὅτι εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ Μάρξ ἔβρισκε καθαρὰ ἀνθρώπινους λόγους στὸ γεγονὸς αὐτό. Πῶς νὰ τὸ ἀρνηθοῦμε στὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ 20οῦ αἰῶνα;

Μέσα σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση τὸ γαλλικὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα βρίσκεται σὲ μιὰ ἰδιόρρυθμη θέση, στὸ σημερινὸ στάδιο τῆς ἱστορίας του. Ἀκόμη καὶ ἡ ἀντίληψή του γιὰ τὸν σοσιαλισμὸ πάει νὰ τροποποιηθεῖ βαθειά. Ἡ ἀναγνώριση τοῦ πλουραλισμοῦ καὶ τὸ ὅτι παίρνει ὑπόψη του τὴν πολιτικὴ δημοκρατία, τὸ ἀναγκάζουν νὰ κριτικάρει μὲ ριζικὸ τρόπο τὶς ἐμπειρίες ποὺ αὐτοχαρακτηρίζονται σοσιαλιστικὲς καὶ νὰ ἐκφέρει μιὰ βασικὴ κρίση γιὰ τὸ δικό του παρελθόν.

Παρόμοια τροποποιεῖται καὶ ἡ ἀντίληψη ποὺ ἔχει γιὰ τὴν ἐπανάσταση. Μπορεῖ κανεὶς νὰ θεωρήσει ὅτι τὸ κίνημα αὐτὸ ἄλλα γῆς καὶ ἀνανέωσης τοῦ γαλλικοῦ κομμουνισμοῦ δὲν εἶναι ἀρκετὰ βαθὺ οὔτε γίνεται μὲ ἀρκετὴ ταχύτητα. Ὅμως, τὸ κίνημα αὐτὸ εἶναι ἀναμφισβήτητο: ὑπάρχει, καὶ θέτει στὸν γαλλικὸ κομμουνισμὸ τελείως καινούργια προβλήματα.

Γιὰ τὸν λόγο αὐτό, κατὰ τὴν ἄποψή μου, δὲν μποροῦμε νὰ παραμείνουμε στοὺς παραδοσιακοὺς ὅρους τοῦ διαλόγου μεταξὺ κομμουνιστῶν καὶ χριστιανῶν. Οἱ ὅροι αὐτοὶ ἦταν καὶ εἶναι ἀκόμη χρήσιμοι γιὰ νὰ γίνονται οἱ ἀνταγωνισμοί, προϊόντα μιᾶς θλιβερῆς ἱστορίας καὶ γιὰ τοὺς μὲν καὶ γιὰ τοὺς δέ. Μποροῦν, νὰ βοηθήσουν σὲ κοινοὺς ἀγῶνες κατὰ τῆς φτώχειας, ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, γιὰ νὰ βελτιωθοῦν οἱ συνθῆκες ζωῆς. Ὅμως, ὁ διάλογος αὐτὸς στηρίζεται σὲ μία ἀσάφεια.

Ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία δὲν εἶναι καὶ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι μιὰ πολιτικὴ δύναμη. Ἦταν στὸ παρελθὸν καὶ σήμερα διαθέτει ἀπομεινάρια, μόνο τῆς δύναμης αὐτῆς. Τώρα τείνει ἀκριβῶς, νὰ εἶναι μόνο κάποιος θεσμὸς στὴν ὑπηρεσία τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων. Ὑπάρχουν Καθολικοὶ ποὺ εἶναι σοσιαλιστὲς, κεντρῶοι, ρεφορμιστές, γκωλλικοὶ καὶ κομμουνιστὲς ἀκόμη. Ὅμως, ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι, δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι κανενὸς κόμματος.

Πρόκειται, δηλαδή, γιὰ μιὰ συζήτηση μεταξὺ δύο θεσμῶν, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ ἕνας εἶναι πολιτικὸ κόμμα καὶ ὁ ἄλλος δὲν εἶναι: Μιὰ Ἐκκλησία μπορεῖ, νὰ ἔχει σχέσεις μ' ἕνα κράτος, ἀλλὰ τελείως διαφορετικὰ εἶναι τὰ πρύγματα ὅταν πρόκειται γιὰ ἕνα πολιτικὸ κόμμα. Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ σημαίνει κάποιο πολιτικὸ διάλογο μεταξὺ δύο θεσμῶν, ὁ πρωτανατολισμὸς τῶν ὁποίων εἶναι ριζικὰ διαφορετικός.

Καὶ στὸ γαλλικὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα μποροῦμε νὰ θέσουμε, τὸ ἐρώτημα: Μέχρι ποιὸ σημεῖο μπορεῖ νὰ ὑποστηρίζει κάποια φιλοσοφία; Καὶ ἂν τὸ κάνει, δὲν καταλήγει, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴ θέλησή του, νὰ ἀναλάβει κάποιο ρόλο ποὺ ξεπερνᾶ κατὰ πολὺ ἐκεῖνο τοῦ πολιτικοῦ κόμματος σὲ μιὰ δημοκρατικὴ καὶ πλουραλιστικὴ κοινωνία;

Αὐτὴ ἡ φιλοσοφία εἶναι ἐπιστημονικὴ θὰ μοῦ ἀπαντήσουν. Εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἀφοῦ καὶ «εἶναι ἡ ἐπιστήμη. Στὸ σημεῖο αὐτὸ γίνεται τὸ λάθος. Δὲν συγχέεται, ἡ ἐπιστήμη μὲ τὴν ἰδεολογία: Βρίσκουμε στὴ σκέψη τοῦ Μάρξ ἕνα σύστημα ἀναπαράστασης τοῦ κόσμου ποὺ θέλει νὰ εἶναι ἐπιστημονικό, ὅμως ἡ ταύτιση μοῦ φαίνεται, κάτι τὸ αὐθαίρετο καὶ ἴσως τὸ ἐπικίνδυνο. Σίγουρο ὅτι κατέχει τὴν ἐπιστημονικὴ ἀλήθεια, τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα, μπορεῖ νὰ προσπαθήσει νὰ θεωρήσει τὸν ἑαυτό του σὰν τὸ μοναδικό, ἀφοῦ τὰ ἄλλα κόμματα βρίσκονται ἔξω ἀπὸ τὴν ἐπιστημονικὴ ἀλήθεια.

Ἡ Δύση ὅμως μπαίνει σὲ μιὰ νέα ἱστορικὴ περίοδο. Τὸ πέρασμα ἀπὸ τὸ παλιὸ στὸ καινούργιο ποτὲ δὲν ξεχωρίζει εὔκολα καὶ ἀκόμη λιγότερο εὔκολα γίνεται. Στὶς Δυτικὲς Καθολικὲς χῶρες ὑπάρχουν πανίσχυρα Κομμουνιστικὰ κόμματα. Στὶς προτεσταντικὲς χῶρες, ἡ ἐπιρροὴ τοῦ μαρξισμοῦ, στὴν ἱστορικὴ καὶ μὲ θεδολογικὴ ἔννοια τοῦ ὅρου εἶναι ἀναπτέρρητη καὶ μεγαλύτερη ἀπὸ ὅ,τι θὰ μποροῦσε νὰ φανεῖ σ' ἕναν ὁποιονδήποτε παρατηρητή. Ὁ Μάρξ — ἂν καὶ ἔζησε τὸν 19ο αἰῶνα καὶ παρὰ τὴ σκουριὰ ποὺ ἡ ἱστορία ἄφησε πάνω στὸν τάφο του — μιλᾶ στοὺς ἀνθρώπους τοῦ καιροῦ μας. Καὶ ἂν δὲν παρέχει ἀπόλυτες ἀπαντήσεις, συνεχίζει νὰ μᾶς θέτει ἐρωτήματα, νὰ μᾶς φέρνει ἀντιμέτωπους σὲ πραγματικότητες ποὺ διαφωτοῦν καὶ μᾶς βοηθᾶ νὰ λύσουμε σημερινὰ προβλήματα.

Καὶ ὁ Χριστός, σὲ ἕνα τελείως διαφορετικὸ πλαίσιο διαπιστώνω ὅτι συνεχίζει νὰ ὑπάρχει στὸν αἰῶνα μας. Ἀσφαλῶς, προσωπικά, δὲν ἀκούω τὴν φωνή του.

Μηδὲ ὁ Μάρξ, μηδὲ ὁ Χριστὸς μᾶς λέγανε πρὶν λίγο καιρό. Σὲ μᾶς ἀπομένει νὰ διαπιστώσουμε παρὰ τὰ λεγόμενα, ὅτι πρέπει ν' ἀσχοληθοῦμε καὶ μὲ τὸν ἕνα καὶ μὲ τὸν ἄλλο ἂν θέλουμε νὰ καταλάβουμε τὸν αἰῶνα μας. Ἀκόμη, πρέπει νὰ γνωρίσουμε τοὺς νέους ὅρους αὐτῆς τῆς θεμελιακῆς συζήτησης.

„Ἡ Ἑλβετία μελετᾶ τὴν εἰσδοχή της στὰ Ἡνωμένα" Ἔθνη

ΘΑ ΓΙΝΕΙ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ

ΓΕΝΕΥΗ. Ἡ Ἑλβετία γνωστὴ διὰ τὴν προσήλωσίν της εἰς τὴν οὐδετερότητα καὶ διὰ τὴν ἰδιότητά της νὰ μὴ σπεύδη, κινεῖται νὰ καταστῆ μέλος τοῦ Ὀργανισμοῦ τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν — 33 ὁλόκληρα ἔτη μετὰ τὴν ἵδρυσίν του. Ἐν τούτοις, τὸ ἀπαιτούμενον ἐθνικὸν δημοψήφισμα διὰ τὴν ἔνταξιν δὲν θὰ γίνῃ πρὸ τοῦ 1982 ἢ 1983.

Ἀνώτατοι κρατικοὶ ὑπάλληλοι εἰς τὴν Βέρνην λέγουν ὅτι αἱ ὁμοσπονδιακαὶ ἐκλογαὶ αἱ ὁποῖαι θὰ γίνουν τῷ 1979 καὶ ἡ προπαρασκευὴ καὶ ἡ ἐκστρατεία ἐνημερώσεως τοῦ πληθυσμοῦ διὰ τὴν ἔνταξιν ἀποκλείουν τὴν πραγματοποίησιν τοῦ δημοψηφίσματος ἐνωρίτερον.

Πρὸ πάντων, ἡ κυβέρνησις ἐπιθυμεῖ νὰ εἶναι βεβαία ὅτι ὁ Ἑλβετικὸς λαὸς ὁ ὁποῖος δυσπιστεῖ πρὸς πᾶν ὅτι θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἐκθέσῃ εἰς κίνδυνον τὴν οὐδετερότητά του, ἐγκρίνει τὴν ἔνταξιν τῆς χώρας εἰς τὸν ΟΗΕ. Ὅταν πραγματοποιηθῇ τὸ δημοψήφισμα ἡ κυβέρνησις, προκειμένου νὰ φέρῃ τὴν χώραν εἰς τὸν ΟΗΕ θὰ χρειασθῇ μίαν ἁπλῆν πλειονοψηφίαν τόσον εἰς τὸ δημοψήφισμα ὅσον καὶ εἰς τὴν ψηφοφορίαν ἡ ὁποία θὰ γίνῃ εἰς ἕκαστον τῶν 23 καντονίων κεχωρισμένως.

Ἡ Ἑλβετία εἶναι ἡ μόνη ἀνεξάρτητος χώρα σημαντικῆς ἐκτάσεως καὶ σημασίας ἡ ὁποία παραμένει ἐκτὸς τοῦ ΟΗΕ—καὶ ἡ μόνη ἡ ὁποία δὲν τὸ κάμνει αὐτὸ διὰ πολιτικοὺς λόγους. Αἱ ἄλλαι χῶραι εἶναι ἡ Νότιος Κορέα, μὲ πληθυσμὸν 36.4 ἑκατομμυρίων κατοίκων, ἡ Βόρειος Κορέα μὲ πληθυσμὸν 16,6 ἑκατομμυρίων, ἡ Ἐθνικιστικὴ Κίνα μὲ πληθυσμὸν ἐπίσης 16.6 ἑκατομμυρίων καὶ ἡ Ροδεσία, μὲ 6.7 ἑκατομμύρια. Ἡ Ἑλβετία, μὲ πληθυσμὸν 6,3 ἑκατομμυρίων κατοίκων, εἶναι ἡ δευτέρα πλουσιωτέρα χώρα τοῦ κόσμου μετὰ τὸ Κουβέϊτ, ὅσον ἀφορᾶ τὸ κατὰ κεφαλὴν εἰσόδημα. Τῷ 1973 τὸ ἀκαθόριστον ἐθνικὸν εἰσόδημα τῆς Ἑλβετίας ἀνῆλθεν εἰς 10 063 δολλάρια κατὰ κεφαλὴν ἐνῶ εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας δὲν ὑπερέβη τὰ 8.715 δολλάρια.

Παρ' ὅλο ὅμως, τι οἱ Ἑλβετοὶ εἶναι γνωστοὶ διὰ τὴν φιλοχρηματίαν των, τὸ κόστος τῆς ἐντάξεώς των εἰς τὸν ΟΗΕ δὲν θὰ τοὺς ἐπηρεάσῃ εἰς τὴν ψῆφον των.

Ἤδη, ἡ Ἑλβετία μετέχει εἰς τὰς πλείστας τῶν εἰδικῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ΟΗΕ, ὡς εἶναι ἡ Παγκόσμιος Ὀργάνωσις Ἐργασίας εἰς τὴν ὁποίαν πληρώνει συμμετοχὴν 90 ἑκατ. φράγκων (2.115.000.000 δραχμῶν) ἐτησίως. Ἡ συμμετοχή της εἰς τὸν ΟΗΕ θὰ ἐπιβαρύνῃ κατὰ δέκα τοῖς ἑκατὸν τὸν σχετικὸν προϋπολογισμόν της.

Ἐπιμέσως, ὅμως τὸ χρῆμα τοὺς ἐνδιαφέρει, διότι ἡ Αὐστρία ἐπιδιώκει νὰ προσελκύσῃ εἰς τὴν Βιέννην ὡρισμένας ὑπηρεσίας τοῦ ΟΗΕ, ἀποσπῶσα αὐτὰς ἀπὸ τὴν Γενεύην ὅπου διαμένουν καὶ ἐργάζονται 10.000 ὑπάλληλοι τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἕδρας τοῦ Ο. Η.Ε. Οὕτω, λέγουν Ἑλβετοὶ ἐπίσημοι, ἐὰν ἡ Ἑλβετία καταστῇ μέλος τοῦ ΟΗΕ, θὰ εἶναι καλλίτερα εἰς θέσιν νὰ ὑπερασπίζεται τὰ συμφέροντά σας.

Ἕως πέρυσιν, ἡ Ἑλβετικὴ κυβέρνησις ἐλάχιστον ἐνδιαφέρον ἐδείκνυε διὰ νὰ προωθήσῃ τὸ θέμα τῆς ἐντάξεώς της εἰς τὸν Ο.Η.Ε. Τῷ 1977, ὅμως, ἡ κυβέρνησις ἐξεδήλωσε τὴν πρόθεσίν της νὰ ἐνταχθῇ ἡ χώρα εἰς τὸν ΟΗΕ, εἰς τοῦτο δὲ τὴν ὤθησαν ὡρισμένα νέα μέλη της, ἰδίως δὲ ὁ νέος ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν Πιὲρ Ὠμπέρ.

Ὡς εἶπεν ὁ Ὠμπὲρ εἰς πρόσφατον συνέντευξίν του, ἡ Ἑλβετία δὲν δύναται πλέον νὰ δικαιολογήσῃ τὴν παραμονήν της ἐκτὸς τοῦ ΟΗΕ «Οἱ Ἑλβετοί», εἶπε, «δὲν ἠμποροῦν πλέον νὰ νίπτουν τὰς χεῖρας των ἐπὶ τῶν σημαντικῶν προβλημάτων τὰ ὁποῖα ἀντιμετωπίζει ὁ ΟΗΕ, ἡ δὲ Ἑλβετία ὀφείλει νὰ παύσῃ νὰ κοίνῃ τοὺς ἄλλους λαοὺς ἀπὸ τὸ ὕψος τῶν βουνοκορφῶν της.

Μία πρόσφατος σφυγμομέτρησις τῆς κοινῆς γνώμης ἔδειξεν ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ δημοψηφίσματος ἠμπορεῖ καὶ νὰ μὴ εἶναι θετικόν. Ἐκ τῶν ἐρωτηθέντων, τὰ 49% ἐτάχθησαν ὑπὲρ τῆς ἐντάξεως των, ἐνῶ τὰ 34% ἦσαν ἐνάντιοι.

«Ἐλπίζομεν ὅτι τώρα, ποὺ ἡ κυβέρνησις ἐτάχθη ὁριστικῶς, ὑπὲρ τῆς ἐντάξεώς μας, τὸ ποσοστὸν ἐκείνων οἱ ὁποῖοι θὰ ρίψουν τὸ «Ναί» εἰς τὰς κάλπας θὰ αὐξηθῇ», λέγει ὁ Φρέντριχ Μπάουμαν, τῆς Ἑλβετικῆς Ἑταιρείας τοῦ ΟΗΕ. «Τὰ πάντα ὅμως, εἶναι δυνατὸν νὰ συμβοῦν ἐὰν ὁ ΟΗΕ διαπράξῃ καμμίαν ἀνοησίαν.

ΔΗΜΟΣ ΠΑΤΡΕΩΝ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

—Περὶ τροποποιήσεως σχεδίου δι' ἀναγνωρίσεως καὶ διαπλατύνσεως τῆς ὁδοῦ Διδυμοτείχου (Παρόδου καθέτου στὴ ὁδὸ δου Συντάγματος).

Τὸ Δημοτικὸ Συμβούλιο μὲ τὴν ὑπ' ἀριθμ. 702)25.10.78 ἀπόφασή του ἐνέκρινε τὴν αἰτηθεῖσα ἀπὸ κατοίκους τῆς ὁδοῦ Διδυμοτείχου ἀναγνώριση καὶ διαπλάτυνση τῆς ὁδοῦ Διδυμοτείχου (Παρόδου καθέτου στὴν ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ δου Συντάγματος).

Κατόπιν τούτου παρακαλοῦνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι τῆς ἀνωτέρω περιοχῆς νὰ λάβουν γνώση τοῦ σχετικοῦ διαγράμματος προσερχόμενοι κάθε ἡμέρα καὶ κατὰ τὰς ἐργάσιμες ὥρες στὸ Γραφεῖο Δ)νσεως Τεχν. Ὑπηρεσιῶν τοῦ Δήμου καὶ ὑποβάλλουν τὶς ἐγχόν ἐνστάσεις των ἐντὸς 15 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης.

Πάτραι 2 Νοεμβρίου 1978

Ὁ Δήμαρχος

ΘΕΟΔ. Κ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΗΜΕΡΑ

Ἡ Παναχαϊκὴ ἔστω καὶ στὸ κύπελλο πέτυχε τὴ πρώτη ἐφετεινὴ νίκη

ΑΠΕΚΛΕΙΣΕ ΤΗ ΒΕΡΟΙΑ ΜΕ 3-0

Ἐπιμέλεια στήλης ΝΙΚΟΥ ΒΩΡΡΟΥ

Ἡ Παναχαϊκὴ βρῆκε ἐπὶ τέλους τὸν δρόμο πρὸς τὰ δίχτυα ἐπιτυγχάνοντας τὴν πρώτη ἐφετεινὴ νίκη της στὸ χθεσινὸ ἀγῶνα κυπέλλου Ἑλλάδος, ἀποκλείοντας χθὲς στὸ στάδιό της τὴν Βέροια μὲ σκὸρ 3—0.

Χαρακτηριστικὸ εἶναι ἐπίσης τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ νίκη τῆς Παναχαϊκῆς ἐπιτεύχθηκε ἀπουσιάζοντος τοῦ προπονητοῦ της κ. Φάντροκ στὴν Ὁλλανδία, πρᾶγμα ποὺ ἔδωσε τὴν εὐκαιρία στοὺς φιλάθλους νὰ τὸ θεωρήσουν ἄτυχο ὅταν εὑρίσκετο στὸ πάγκο τῆς ὁμάδος.

Μάλιστα πολλοὶ εἶπαν ἔφυγε ὁ Φάντροκ καὶ φέραμε τὴν πρώτη νίκη.

Γενικὰ ἡ Παναχαϊκὴ ἔκαμε καλὴ ἐμφάνιση καὶ πέραν τῶν τριῶν τερμάτων, τῆς ἀκυρώθηκαν ἄλλα δύο γκὸλ ποὺ πέτυχαν οἱ Ψαρρᾶς (44΄), Δαβουρλῆς (74΄), ἐνῶ εἶχε καὶ ἕνα δοκάρι στὸ 80΄ μὲ τὸν Σπετζόπουλο.

Ἀνεξαρτήτως ὅμως τοῦ γεγονότος αὐτοῦ ἡ ὁμάδα ἀπέδειξε ὅτι δυσκολεύεται στὸ σκοράρισμα, ἐνῶ δημιουργεῖ πολλὲς εὐκαιρίες γιὰ γκόλ.

Καὶ στὰ δύο ἡμίχρονα διετήρησε τὴν πρωτοβουλία καὶ μποροῦσε τὸ σκὸρ νὰ φθάσει καὶ στὰ 8—0.

Ἀντίθετα ἡ Βέροια ξεκίνησε ἀμυντικὰ στὸ πρῶτο ἡμίωρο καὶ ἀνοίχτηκε μόλις δέχθηκε στὸ 33΄ τὸ πρῶτο γκόλ. Στὴν ἐπανάληψη ἡ Παναχαϊκὴ ἔπαιξε σχεδὸν μονότερμα τὴν Βέροια, ἡ ὁποία ἐπετίθετο σποραδικά.

Ὁ Σπετζόπουλος μὲ στριφτὸ σοὺτ στὸ 33΄ ὕστερα ἀπὸ ὡραῖο συνδυασμὸ μὲ τοὺς Δαβουρλῆ — Σταματόπουλο ἄνοιξε τὸ σκὸρ 1—0.

Στὸ 44΄ ὁ Ψαρρᾶς μὲ ὡραία προσπάθεια καὶ κεφαλιὰ ἐπιτυγχάνει γκὸλ ὁ διαιτητὴς κ. Κρητικὸς δείχνει σέντρα καὶ ὁ ἐπόπτης ἐπεμβαίνει καὶ τὸ ἀκυρώνει.

Ὁ Ψαρρᾶς ποὺ ἦταν ἀπὸ τοὺς καλλίτερους παίκτες τῆς Παναχαϊκῆς πραγματοποιεῖ στὸ 70΄ ὡραία σέντρα ἀπὸ δεξιὰ καὶ ὁ Ἀποστολίδης μὲ κεφαλιὰ γράφει τὸ 2—0.

Τρία λεπτὰ ἀργότερα πάλι στὸ προσκήνιο ὁ Ψαρρᾶς τροφοδοτεῖ τὸν κεφάτο Δαβουρλῆ, ὁ ὁποῖος ἀποφεύγει ἔντεχνα τρεῖς ἀμυντικοὺς καὶ μὲ σοὺτ ἐπιτυγχάνει τὸ 3—0.

Ὁ Δαβουρλῆς μὲ ὡραία ἀτομικὴ προσπάθεια ποὺ χειροκρότησαν οἱ φίλαθλοι περνάει ὅλη τὴν ἀντίπαλη ἄμυνα καὶ ἐπιτυγχάνει τέταρτο γκὸλ ποὺ ἀκυρώνεται ἀπὸ τὸν ἐπόπτη, μὲ τὸ αἰτιολογικὸ ὅτι ἦταν ὀφσάϊτ ἐπιθετικὸς τῆς Παναχαϊκῆς καὶ τὸ μάτς λήγει 3 — 0.

Πολὺ καλὴ ἐμφάνιση ἔκαναν οἱ δύο ἀκραῖοι μπὰκ Μουλατσιώτης —Καλφὶν ποὺ μετετρέποντο σ' ὅλο τὸν ἀγῶνα σὲ ἐπικίνδυνους ἐξτρέμ. Ὁ Δαβουρλῆς καὶ ὁ Ψαρρᾶς συνεργάσθηκαν ἐτεκὰ στὸ κέντρο, ἐνῶ ἐπιθετικὰ δραστήριοι οἱ Ἀποστολίδης καὶ Σπετζόπουλος ποὺ ξανάρχισαν νὰ τὸν κυριεύουν τὰ νεῦρα του καὶ δέχτηκε κίτρινη κάρτα.

Καλὴ ἦταν καὶ ἡ ἀπόδοση τῶν ὑπολοίπων παικτῶν, ἐνῶ ἀπὸ τὴν Βέροια ξεχώρισαν οἱ Παπατζίκος, Χατζάρας, Σίμπος.

Ὁ διαιτητὴς κ. Κρητικὸς παρασύρθηκε ἀπὸ τοὺς ἐπόπτες καὶ ἀκύρωσε δύο κανονικὰ τέρματα τῆς Παναχαϊκῆς, ἐνῶ ἦταν κοντὰ στὶς φάσεις καὶ εἶχε ἰδίαν ἀντίληψη.

Κατὰ τὸν χθεσινὸ ἀγῶνα κόπηκαν 1.379 εἰσιτήρια καὶ εἰσεπράχθησαν 147.760 δρ.

Ἡ Παναχαϊκὴ ἀγωνίσθηκε μὲ τοὺς Πέροβιτς, Μουλατσιώτη, Καλφίν, Στραβοπόδη, Κρεμμύδα Ἰωακειμίδη, (62΄ Γεωργόπουλο) Σπετζόπουλο, Δαβουρλῆ, Ἀποστολίδη.

ΟΙ ΑΛΛΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Στοὺς ἄλλους ἀγῶνες κυπέλλου σημειώθηκαν τὰ κάτωθι ἀποτελέσματα:

ΑΕΚ — Καβάλα 5—2, ΠΑΟ —Πιερικὸς 3—1, Ἠλισιακὸς — Ὀλυμπιακὸς 0-1, Πανιώνιος — Λουτράκι 3-1, Ἐθνικὸς—Λιόσια 3-1 στὴν παράταση, Αἰγάλεω—Λάρισα 3-2, Ἀπόλλων —Παν